

CIROK SZABÓ ISTVÁN

Ne gondold!

Azon kívül, hogy apám '64-ben született, nekem tényleg semmi közöm a hatvanas évekhez, sosem rajongtam a The Beatlesért, sosem hatott meg igazán Woodstock, gyerekkoromban megnéztük a nővéremmel legalább hatvanszor a *The Hairt*, mégsem tudom, milyen a hatvanas évek, nem remegett meg a lelkem, amikor feltűnt az Ivan and the Parazol vagy a Middlemist Red, és bár tudom, hogy ez egy iszonyú fontos időszak, valahogy mindig úgy éreztem, hogy sosem lesz reprodukálható, kár is próbálkozni, mégis annyira menő szeretni a hatvanas éveket, szinte nem is szabad nem szeretni, de nem, nem lesz büntudatom azért, mert többet kapok a soundcloudraptól, mint Jimmy Hendrixről.

Mégis hogy történhetett meg akkor, hogy az Illés *Nehéz az út* című lemeze ütött meg a legjobban az elmúlt tíz évben?

2018 nyara lassú volt és nyomasztó, Edével akkor már második éve lakunk abban a romos lakásban az Alkotáson, és semmi másra nem vágyunk jobban, csak hogy elmúljon végre a nyár. Élénken emlékszem arra a nyárra, tényleg nem akart elmúlni, mi pedig mindent megtettünk a nyár első felében, hogy a lehető leglassabban teljen, szinte mozdulatlanok voltunk, emlékszem, csak valami fura fűvet tudtunk szerezni abban a két hónapban, fura volt a színe, a szaga, ahogy égett, mégis olyan becsületesen szívtuk, amennyire csak lehetett, semmi mást nem csináltunk, csak feküdtünk az ágyon és lo-fi hipopot hallgattunk youtube-on, és néztük szóltalanul a playlistek végtelenített GIF-jeit. Nem tudtuk, hogy mi a baj, de igazából gondolni sem tudtunk rá. Én persze keményen vendéglátóztam, több órát is vállaltam, mint a tanévben, Ede pedig aktív

munkakeresésben volt akkor már egy éve, ami egész pontosan azt jelentette, hogy várt egy fülesre, hátha van valami meló. 2018 nyarán nyílt a Bartókon a Béla, amit történetesen az akkori főnököm fia nyitott, így leadtam a drótot Edének, hogy felszolgálót keresnek, Ede el is ment, de a próbanapján két vendéget is leöntött, szóval a nap végén választhatott, vagy keres másik munkát, vagy a pincében, a konyhán folytatja. Véget ért a mozdulatlanság. Mindketten sokat dolgoztunk, volt pénzünk, a napközbeni szívatásokat leváltották az éjjeli bebaszások, alig voltunk otthon, én randizni kezdtem egy lánnyal, akivel együtt jártunk a suliban kreatív írásra, és bár végig offolgatott, nagyon szerelmes voltam, Ede meg úgy pörgette a Tindert, mintha nem lenne holnap, új embereket ismertünk meg, nem voltunk fáradtak, nem voltunk szótlanok, örökre fogadtunk egy kutyát, szóval, ha valaki megkérdezte volna, hogy mi újság, tudtunk volna mesélni, csak azt nem tudtuk, hogy mi a baj, de már egyre többet gondoltunk rá. Amikor véget értek a tizenpár órás műszakjaink, amikor kijózanodtunk és hazamentünk, ugyanolyan üresen ültünk otthon, mint a lo-fi hiphop mixek borítóján ücsörgő animekarakterek. Én őszintén azt hittem, sosem tudjuk meg, hogy mi a baj, hogy hol rontjuk el, hogy mikor múlik el a nyár, egészen addig, amíg az egyik éjjel fel nem sétáltunk bepapírozva a Kis-Sváb-hegyre. Pontosán emlékszem, hogy a Városmajorban csavart meg minket az acid, és bár nem hiszek az LSD gyógyító hatásában, aznap éjjel mégis kaptunk egy másik perspektívát. Nem igazán tudtunk megszólalni, a kis vihorászásokat leszámítva, csak baktattunk fel a hegyen, amikor a lépcsőkhöz értünk, elbizonytalanodtunk, nem tudtuk, hogy felfelé vagy lefelé sétálunk, de végül is felértünk a hegycsúcsra. A mai napig nem vagyok benne biztos, hogy tényleg ott volt-e annak a csillagvizsgálónak a romja, azóta sem voltam a Kis-Sváb-hegyen, mindenesetre egy romos betonépületen feküdtünk hanyatt. Néztük az eget, majd Ede elővette a telefonját, láttam, hogy a Spotify-on keresgél, és egyszer csak megszólalt a lemez.

Elindult az első szám, Ede felhangosította a telefonját, *Óh, mondd*, tagadhatatlanul beat, nem kifejezetten szerelmes szám, nem, addig nem jut el a dalszöveg, ez csak keresés, Istenem, de közel áll ez hozzám, a szerelem lehetőségére gondoltam, hogy hányszor néztem már így lányokra, hogy

az elmúlt években a keresés összeforrt az elutasítással, Ede a Tinderre gondolt, hogy fáj az ujjá tőle, mindenkit jobbra húz, a nagy számok törvénye, azt mondta. Oldalra néztem, megcsúsztak a fák, trükkös a sav, az biztos, egyhamar nem lesz vége, jobb lesz, ha összeszedem magam, gondoltam, amikor megszólalt a *Nehéz az út*, én eddig semmit nem tudtam a pszichedelikus rockról, mégis miben lehetett az Illés, mire gondoltak amikor megírták ezt a gitártémát, arra biztos nem, hogy ezen a romos csillagvizsgálón fogok folydogálni rajta, szíven ütött a dalszöveg, nehéz az út bassza meg, tényleg nehéz, már ide is nehéz volt feljönni, mégis az elmúlt négy évem jutott eszembe, hogy elmenekültem Újvidékre, aztán Budapestre, hányszor költöztem már egyedül, hány utazótáskát tudok egyedül vinni, hogy sosem vittek ki a szüleim a vonatállomásra, mindig gyalog kellett cipelnem, de nem baj, az biztos, hogy mindig cipeltem, cipeltem, ha kellett, ha nem. Ezen elszomorodtam, bevallom, ki sem vártam a szám végét, valamit szóltam Edéhez, de csak lehümmögött, mert közben beúszott az *Amikor én még kis srác voltam*, elkezdtem szakadni, Ede bazd meg, ezt a számot tudom fejből, ütögettem meg a vállát, elkezdett mesélni egy sztorit, hogy gyerekkorában nem voltak barátai, fura gyerek volt, azt mondta, nem nagyon értett szót vele senki, kerülték, az a kis srác volt, akinek az egyik szeme le volt ragasztva, de nagy nehezen összebarátkozott valakivel, át is hívta játszani, Edének sólymász család, hátul voltak ketrecekben a sólymok, kérdezte az új kis barátját, hogy meg akarja-e nézni a sólyometetést, hát persze, hogy meg akarja nézni, hátramentek, Ede kivett egy galambot egy másik ketrecből, hidegvérrel kitekerte a nyakát, és bedobta a sólyomnak, a kis srác sírva elrohant, Ede nem értett semmit, neki így tanították, évek óta így etette a sólymokat. *Sárga rózsá*, uhh, forró trekk, tetszik a csörgő benne, mondtam Edének, figyi, a Sára mondta múltkor, hogy látott a CBA-ban a kasszánál egy szál rózsával és egy óvszerrel, ez igaz, kérdeztem, tényleg az az ember vagy, aki képes odaállni így a kasszához, azt mondta, igen, és tudja, hogy gáz, mert az aluljáróban olcsóbb a rózsá, de nagyon sietett, miért, kérdezte, te nem szoktál virágot vinni, nem én, válaszoltam, csak akkor, ha nagyon fontos valaki, akkor nem bánom, hogy át kell cipelnem az egész városon a virágcsokrot, mint az a sok szánalmas srác Valentin-napon. Elmentem

hugyozni, visszaértem, ordított Ede telefonjából, hogy mégsem tudok megnyugodni, kérdeztem ez melyik szám, az *Átkozott féltékenység*, mondta, a lányokra gondoltam, akik megcsaltak valaha, átkozott, átkozott, az biztos. Amíg szólt a *Little Richard*, tekertem gyorsan egy cigit, én nem tudok túl jól táncolni, vágod Ede, mondtam, azt mondta egyszer megpróbált a Müsziben dobni egy hátraszaltót, de óriásit nyekkent, nagyon kínos volt, ennél azért jobb vagy, nem, kérdezte, nem vagyok benne biztos, mondtam. A cigit el is szívtuk amíg lement az *Eltávozott a nap* és a *Nézz rám*. Nem nagyon figyeltünk, mert Ede azt mondta, hogy látja a cigi ízét, nyilván visszakérdeztem, szóval ezt próbálta kifejezni abban a hat percben. Persze nem sikerült, de én azért értettem. Kicsit megfáradtunk a cigitől, visszadóltunk a romos betonelemekre, és hallgattuk tovább az albumot. Úgy éreztem, lassan múlik a papír, ettől beparáztam, eszembe jutott, hogy kb. öt óra múlva megyek dolgozni, vasárnap lesz, az mindig para, ráadásul hosszúok, csak hajnalban érek haza, holnap az ebédszünetben meg kell írnom egy beadandót hétfőre.

Éreztem, hogy baj van, szerintem Ede is érezte, évek óta érezzük, hogy baj van, de akkor a papírtól arra gondoltam, hogy nem is baj van, csak valami nem stimmel egyszerűen, pedig annyira próbálkozok tényleg mindent jól csinálni, talán a hozzáállásommal van baj, vagy az nem stimmel, ah, klasszikus papíros gondolatok, induljunk le a hegyről Ede, szóltam neki, elindultunk, közben Ede zsebéből kihallatszott, hogy Ne gondold, óh, ne, hogy tied a világ, Istenem ez a mondat megér egy tetoválást.